

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 13-14.

Juli 1943.

15. årgang.

Fred, fred - fullkommen fred.

Av Axel Nilssen.

«Fred etterlater jeg eder, min fred gir jeg eder; ikke som verden gir, gir jeg eder. Eders hjerte forferdes ikke og reddes ikke!» (Joh. 14, 27).

Dette er et ord i Jesu trøstetaler, de han holdt den siste aften han var sammen med sine disipler i nattverdssalen før han gikk over Kedron og inn i lidelsen. Jesu hjerte var fullt av medynk med disiplene som snart skulle bli latt alene. Det var om å gjøre for ham — ikke å oppmuntre seg selv, men dem. Underfulle frelserhjerte som endog no glemte seg selv for disiplenes behov. Hvor godt det er å vite: «Han den samme er idag. Har det samme sinnelag.» Hvor søtt lyder ikke denne forjettelse: «Min fred gir jeg eder.» Det var vår Frelseres testamente til sine. Han etterlot dem ikke rikdom og rang, men etterlot til dem sin dyrebare fred. Hva var bedre enn det. Dikteren sier: «Fred er ei det beste, men at man noe vil!» men for en trett, urolig og sorgtyngt sjel, lyder dette ord: *Fred, som en sølvklokke. Fred! Fred! Guds fred!* Merk at Jesu fred ikke kan sidestilles eller sammenliknes med verdens fred. *Ikke som verden gir jeg eder!* Verdens fred er dødens fred. Det er selvbedrageriets og innbildningens fred, den er falsk og uvirkelig. Det koker en vulkan under som en dag truer med å eksplodere. Da krig ble erklært så danset man i Paris, og en herre sa under dansen til sin dame: «Vi danser som på en vulkan!» «Ja,» svarte hun freidig, «men det er dog bedre som å sette seg ned å bli brent av den!» Ikke som verden gir, sier Jesus, verden søker å dulme ufreden og uroen og den lønnlige smerte og kval i fornøyselernes virvel, i dansen og kortlaget, i den perlende vin i glasset, i varietéer og

kinostykker, ved snakk og vrøvl, eller i beste fall ved resignasjon. «Ja, det er vel ikke noe å gjøre ved det, vi får finne oss i vår skjebne. Kommer tid kommer råd.» Slik lyder det fra verdens barn, som ikke har en Fader i himmelen å tro på og anbefale seg til og som man vet dirigerer alt etter sitt vise råd og holder alle tråder i sin hånd. Verdens fred er kortvarig og forgjengelig. Et fall i balsalen, et ondt rykte eller en bombe der faller, så er freden borte. Den forsvinner når døden kommer: «Du dåre, i denne natt kreves din sjel.» Da er det bare angst og uro i sjelen.

Min fred gir jeg eder, sier Jesus. Hvori består så denne Jesu fred? Jo det er den samme dype *sinnssro* som var i Frelserens hjerte og som han eide under alle forhold og omstendigheter. Der han ligger og sover på Genesaretsjøen mens elementene pisker sjøen til skum og truer med å sønderbryte den skrøpelige farkost. Se hvilken *sinnssro* og fatning: «Ti og vær stille!» Og vinde og storme må lyde. Se i Jairus hus hvor man gråt og larvet, Jesus sier: «Frykt ikke, bare tro!» og ved Lasarus grav, der løfter han sine øyne mot himmelen og sier: «Jeg takker deg far, fordi du alltid hører meg!» Ja selv i Getsemane blir hans fiender slått av hans vidunderlige *sinnssro*, der han sier: «Det er meg!» De stimler sammen og faller til jorden. Ja med Guds fred gikk han inn i sorgen og lidelsen, stille, taus, sterk og mektig. Trygg i Gud tross alt.

Det er denne fred som Jesus vil gyde inn i vår opprevne sjel, fred som gjør oss stille. Det er *Åndens* underbare flodbølge. «Din fred skal verde som en flod,» Fred som overgår all forstand, og bevarer vårt hjerte og sinn i Kristus Jesus. Har du kjent

den? Det er en fred som er *grunnet på Guds usvikelige løfter og forjettelser*. Ikke på følelsernes skum, på kjenslenes sviktende grunn, men på Guds sannheter. *Gud har sagt det*, det er grunnen vi hviler på. Hva han har forgjettet og hva han har gjort. «Dette har jeg talt til eder, for at I skal ha fred i meg. I verden har I trengsel, men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden.» Johs. 16, 33). Herlige trøstegrunn. *I meg.*

Det er en følge av et *intimt samfunn og livsforbindelse med Jesus*. I ham har vi fred. Det er når vi lik Enok vandrer med Gud at vi kjenner hans dyrebare fred.

Det er en fred som hever oss over jordens tåker og opp mot himmelens klare blå.

Hvorledes *fåes* denne fred? «Fred etterlater jeg eder, fred gir jeg eder.» Den må mottas. En liten legende kommer for meg. Et lite fjellvann så den skjønnne blå himmel, den ville nå himmelen, den begynte å bruse og bølgene slo høyt, men nådde ikke himmelen. Etterhvert stilnet brusen av, det ble tilslutt blikk stille, og se, — himmelen smilte og sa: «Når du er stille, eier du meg,» og den speilet seg i den stille sjø. Kjære sjel, du har kjent med salmisten: «Hvorfor bruser du min sjel.» Du har søkt å storme himmelen, du har grått, kjempet, slitt og strevet deg nesten til døde, men der synes som det ikke er noe svar eller noen som akter derpå. — Vær stille, stille for Gud, kun i stillheten taler Gud. Ikke når vi nesten går i rette med ham i vår nød, men når vi får vår sjel til å være stille som det avvante barn. O, da risler freden inn i sjelen, — sakte, mildt som balsam, vi blir fortrøstningsfulle og trygge, vi hviler: «Eders hjerte forferdes ikke og reddes ikke. Frykt ikke, det er meg.» La så bølgene larme og stormen tute, midt i stormens sentrum er et stille sted. *Stille i Gud.*

For at verden skal tro = forat verden skal kjenne!

(Joh. 17, 21—23).

Historien forteller oss om at forfølgelser og trengsler har virket enhet, kjærlighet og samhold. I Sverige 1940, når vi bak piggetrædgerder ble bevoktet av bevegne soldater, når tanker og sinn var opptatt med hjemmet og de kjære, og ugudeligheten omkring oss var stor, søkte de troende sammen på utenkelige steder til bønn og bibellesning. Vi glemte hvilket samfunn vi tilhørte — det betydde ikke så meget. Det var bare om vi var troende, da var vi brødre, vi satte pris på hverandre, hadde tillit til hverandre, med ett ord: vi var ett.

Som ganske nyfrelst ble jeg oppmerksom på det forhold som råder blant de troende — partier, strid og egoisme. No ble mitt hjerte grepet av denne store tanke. Arbeid for kristenfolkets samling og enhet. Vi leser Johs. 17, 18—23. Kjære nådesøkende finner du ikke samme linje i disse vers. *At de alle må være ett!* — Kjære bror og søster, har du lest dette? — Har du stanset for dette? — Hva har du gjort for at denne Jesu bønn må oppfylles? — Vi vet at det er ikke nok å lese ordet, eller å høre det, vi må gjøre hva ordet sier. Hver enkelt må ta standpunkt, opp-ta kampen mot den forbannelse som har rammet kristenfolket. Tror ikke at Guds gode Hellige Ånd virker partier og strid. Vi må da i det minste karakterisere dette for menneskeverk, ting som absolutt vil brenne opp på prøvelsens dag. La oss bygge et troende samfunn etter Jesu prinsipp: «Kjærlighet!» Kjærligheten fordriver partiånden, egoismen må fly for den. Den rekker alle de troende samfunns-hånd, selvom forståelsen av bitingene i Guds ord oppfattes litt forskjellig. Brødre og søstre som bærer så store navn og høye bekjennelser, hvordan skal du forsvare deg for Gud, når du prinsipielt forbvr troende med samme lære å tale i eders forsamlinger, fordi de ikke kan påberope seg å stå tilsluttet eders parti? En slik holdning overfor vår neste viser oss at det fineste, nemlig kjærligheten, er totalt borte, og at partiånd og egoisme har tatt kjærlighetens plass. Ven-

ner, tror dere Gud på den store dag spør hvilken sekt vi var tilsluttet? Jeg tror ikke merkelappen da som no skal bety så meget. Jeg tror den vil veie svært lite, både den og de høye bekjennelser. Tro ikke å bevare en vekkelse ved monopol. Resultatene blir som regel form og skikk — mekaniske og uåndelige. Der Guds ånd får fri rådighet blir frihet. Det er ikke mulighet på forhånd å bestemme møtenes gang, som for det meste er tilfelle no tildags — alt går så mekanisk og tregt.

Tenk det står skrevet at bare de som er drevet av Guds ånd er Guds barn, hva skal man si om dem som ikke våger seg utenom sektens sta-

tutter? Herre hjelpe ditt folk! Vekk oss av søvne!

Forat verden kan tro! Ansvarer hviler på oss. Betingelsen forat verden skal tro på Jesus er de troendes eksempel, samhold, kjærlighet og fordraglighet. Så *at verden skal kjenne!*

Verden må lide for partienes egoistiske og kjærlighetsløse statutter. Måtte igjen Guds folk våkne, og ved hans nåde løsrive seg fra partiånden, — rekke broderhånd — til samarbeid i kjærlighetsånd. Stå sammen mot Satans hær. Skulder til skulder løfte folk og land!

Verdens vitnesbyrd må ikke lengre være: Se hvor de kives, se hvilke virvar; men se hvor de elsker hverandre.

Vi forener oss i bønn om Åndens enhet i fredens sambånd, så Gud kan spare oss for trengsler for å få sin veg med oss. A. B.

I prøvelsens dager.

*Hva kan vel erstatte
Guds underbare hvile?*

*Hva kan vel erstatte
freden i Gud?*

*I motgangens dager
da meget vil tyngde,
sin hånd Jesus rekker
sin kjempende brud.*

*Alt her i verden
kan briste og falle,
og prøvelser mange
møter en hver.*

*Klyng deg til Guds løfter,
og vær ikke bange,
en morgen opprinner
med Guds herlighet.*

*Legg ned all din byrde
ved mesterens føtter.*

*Han rekker deg alltid
sin hjelpende hånd.*

*Lev nær Jesu hjerte,
han alltid deg verner
mot ondskapens piler,
ei ondt skal deg nå.*

*Så loftes min ånd
ifra jordlivets vrimmel.*

*Jeg mettes av nåden
fra himmelens Gud.*

*Stormen den stilles,
de skumklede bølger
til ro har seg lagt
etter stormfulle natt.*

p. t. Enebakk i mai 1943.

Rof Westlie.

Er vekkelse noe overspent?

På det spørsmål svarer dr. Harhoff:

— Vekkelse i kristelig forstand betyr at man våkner opp og ser seg selv som man er i Guds lys. Men blir man vakt og ser man seg selv i Guds lys, så blir det i alle fall sorg. Om det blir tårer, er en temperaments-sak. Nei, vekkelse er ikke for meg noe odiøst begrep. Jeg vet godt at intellektuelle kristne ofte rynker på nesen når de hører dette ord, men det

er det ikke grunn til . . .

Men for resten er det merkelig synes jeg, at man i forkynnelsen har så lite om *håpet* . . . Hvis man bare ser kristendommen hervede fra så er den urimelig. Men *håpet* sier at engang vil verden bli som Gud vil ha den . . . Jeg tror ikke på en verdensforvandling gjennom forvandlede mennesker. Det er ubibelsk. Nei, *håpet* er at Jesus kommer igjen og overtar kongeheredømmet, og skal alle se ham som den han er som Kongen . . .

Brennende eller lunkne.

Foranledningen til disse linjer er lesningen av Oscar Handelands misjonshistorie: Kongens budbærere. Jeg kan ikke finne uttrykk for hvor sterkt det har grepet meg å lese om misjonens pionerer i det attende århundre. Innfor deres mot og offervilje har jeg sagt til meg selv: Var de brennende så er vi bare lunkne.

Jeg vet at det har vært gjort mye og at ilden mange steder brenner, men jeg er også like viss på at den mange steder holder på å slukne og andre steder hvor den aldri har vært tent.

Naturligvis er misjonsarbeidet, som alt arbeid i Guds rike, frivillig — Herren vil ikke ha andre enn frivillige arbeidere, hva annet skulle kunne drive oss til et slikt arbeid? Men sett ut fra naturlovene i Åndens verden må misjonsgjerningen også sees som noe tvingende nødvendig.

Vi kan ikke motta nåde for alle våre synder uten samtidig å komme i gjeld til alle andre syndere. Vil vi ikke komme i gjeld til andre mennesker må vi ihvertfall ikke ta imot Guds nåde. Vårt fellesskap med dem som syndere forplikter oss til å bringe dem budskap når vi selv har tatt det.

Og mange har også forstått sitt ansvar. Tusenvis av menn og kvinner både ute og hjemme ofrer sine liv i Mesterens tjeneste. De brenner ned som lys på de mørke steder, som Henry Martin sa han ville gjøre da hans føtter sto på Indias jord.

Men jeg tenker nå på alle dem som selv er blitt reddet og er på veg til himmelen, men som enno ikke for alvor har våknet opp for sitt ansvar. Kreftene spilles på et arbeid som ikke verden ville savne om det ble lagt ned, eller et arbeid som andre kan overta, mens de selv er kalt og burde dra ut på høstmarkene. Jeg tenker på alle de ledige stunder som kunne brukes til ett eller annet arbeid for menneskers frelse, men som sløses bort til unyttig tidsfordriv.

A, at alle de innfrosne midler og ubrukte gaver som Herren har skjennet sin menighet måtte frigjøres i disse dager.

Herren fordrer en økonomisk husholding av oss. Vi kommer til å bli stillet til regnskap for hvorledes

vi har brukt våre gaver. Hvilken hård dom feldte ikke Herren over den tjener som hadde gravd sitt pund i jorden!

Salomo sier: «Den vise fanger sjeler,» et ord som kan oversettes slik: «Den som tar seg av menneskenes sak er vis». Å ha omsorg for menneskesjelene er den største visdom i en verden med så mye dårskap som vår.

Jeg tenker nå i første rekke på vårt eget land, uten derfor å sette misjonsarbeidet i andre land i en lavere klasse. Herren har bare ett sognekall: Hele verden! I vårt land, som har hatt kristendommen i ni hundre år og reformasjonen i fire hundre år, er det utrolig mange steder hvor det åndelige mørke ruger tungt og kvelende.

Skal Herren få tende ilden i ditt hjerte?

Skal vi gå ut eller bli sittende hjemme?

Skal vi komme med favnen full av nek, når arbeidsdagen er slutt, eller tomhendt?

Lyder Engh i «Ekko.»

Et mirakel.

En kristens liv er en lang rekke av mirakler. Kan du forestille deg en gnist som holder seg brennende på et ocean, en stein hengende i luften, sunnhet som blomstrer på et lasarett, en svane som holdes snehvit i dyndet — hvis det da har du et bilde av en kristens liv.

Den nye natur holdes i live midt i dødens gap, bevares fra øyeblikkelig fordervelse. Ved intet mindre enn Guds makt kan dette skje.

Alt det gode som er i en kristen, ikke bare *begynnes*, men fortsettes og fullendes ved Guds fortsettende nåde.

Om mine fingre allerede berørte paradiset's gylne dørklinke, og mine føtter alt sto i dørteskelen av Jaspis, ville jeg allikevel ikke kunne ta det siste skritt inn i himmelen uten at nåden, som hadde brakt meg så langt, hjalp meg å fullende min pilgrimsreise.

Frelsen er Guds verk, ikke menneskets.

C. H. Spurgeon.

Hilsen fra Kina.

Kjære venner i Kristus Jesus.

Nåde og fred!

De skal prise Herren for hans miskunnhet og for hans undergjerninger mot menneskenes barn og opphøye ham i folkets forsamling og love ham der hvor de gamle sitter.

(Salm. 107, 31—32).

Vi vil også være med å prise Herren for hans miskunnhet og nåde som han beviser imot dem som setter sin lit til ham. Da jeg reiste til Sørkedalen til møte på lørdag var denne kjærkomne hilsen i posten så jeg fikk den med det samme jeg reiste. Hilsen var: «Vil hermed sette meg i forbindelse med Dem. Arbeidet fortsetter. Alt vel. Be for oss. Vennene i Pai Hsiang sender de hjerteligste hilsener. 20—10—42.»

Etter lengre tids stillhet er det jo en oppmuntring for oss å motta denne hilsen som forteller at arbeidet fortsetter og alt er vel, samt de andre få ord som er blitt oss sendt gjennom Røde Kors og har vært undervegs siden 20. oktober 1942. La oss heller ikke glemme dem i våre bønner. Det har jo vært en vanskelig tid for misjonen de siste år, men Gud holder sin hånd over sitt verk. Det er godt å få være med i tjenesten på den måte som mulighetene tillater det, og se fram mot de tider når det igjen blir åpne forbindelser, om Jesus dregger og der gis tid.

Vær så hilset på det hjerteligste fra oss begge. Eders

Kari og Jens Fjeld.

Langhus 31—5—1943.

Prøv din bønn.

Alt arbeid må begynnes og utføres under bønn.

Vent svar på dine bønner. Om vi i lengere tid har bedt om det ene eller det annet uten å ha fått svar på bønn, da er det ofte nyttig å spørre seg selv: «Om jeg fikk det hvorom jeg så lenge har bedt, ville det da være nyttig og tjene til befordring av mitt åndelige liv?»

Og om vi så skulle erkjenne at dette ikke var tilfellet, at det hvorom vi har bedt ikke ville være oss til nytte eller tjene til Guds ære og bringe oss nærmere Gud, la oss da oppgi tanken om det vi har bedt om. Gud forholder ikke sine barn noe hva de ber om, så sant det er gavnlige for dem.

George Muller.

MISJONS-RØSTEN 60 år.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Skolebestyrer O. J. Øie

som var en av baptistforsamlingens dyktigste og trofasteste arbeidere, har fått hjemlov. Han ble frelst i 18 års alderen og ble døpt 1898 og sluttet seg til baptistene. I flere år var han i U. S. A., hvor han betjente flere menigheter og fullendte sin utdannelse ved flere skoler og 1910 ble han ansatt som skolebestyrer ved baptistenes predikantskole i Oslo som begynte samme år. Siden har han hatt dette hverv og var veldig avholdt. Blant de mange hverv han har hatt var han også medlem av disenteringet og Norsk Norsk Søndagsskoleunion.

Begravelsen fant sted 2. juni under meget stor tilslutning.

Fra Nord-Norge.

Søster Alfhild Bjerva skriver i et privatbrev fra Alta bl. a.:

Har no vært her i Alta i 3 uker. Gud virker på hjertene med sin ånd. Flere frafalne er kommet tilbake og lunkne er blitt fornyet. Ja, lovet være Gud, det er kraft i hans dyrebare evangelium. Vi kjenner Herrens ledelse til å bli her enda en tid i Alta og har lovet å være med på stevne i V. Jakobselv. Den 26. juni kommer brødrene Enok Wangberg og Lyder Engh hit og skal ha en rekke møter. Så skal det være stevne i Komagfjord 4. juli. Må Herren få velvilje og bruke sine tjenere.

Må Gud gi den enkelte av oss nåde til å være tro. Hjertelig hilsen.

Alfhild Bjerva.

Broder Aimar Karlsen, Askim, fyller 60 år den 29. juli.

Han ble omvendt til Gud i Tune blant metodistene og var en tid sammen med dem. I 1907—08 kom T. B. Barratt til Sarpsborg og det ble en beveget tid. Blant de som opplevet åndens dåp var også bror Karlsen.

Han har virket som predikant mange steder i vårt land og vært brukt av Gud til vekkelse og velsignelse. For tiden er han den ledende bror i Eben-Eser, Askim.

Vi tror mange vil huske ham på 60-års dagen. Hans adresse er: Nordal, Askim.

Fra Drammen.

På grunn av en del misforståelser som har gjort seg gjeldende finner vi det påkrevet å gjøre oppmerksom på at vennene i Knofsgt. 6 fremdeles samles på det frie grunnlag som før.

Forsamlingens lokale har — i likhet med en rekke andre lokaler i byen — vært beslaglagt en tid, hvorfor vi har leid et annet lokale til våre møter.

No er imidlertid Knofsgt. 6 friggitt og vi har flyttet tilbake.

Vitner som ønsker å besøke oss kan fremdeles tilskrive br. Ditlef Christoffersen, Austad pr. Drammen. Med fredshilsen til alt Guds folk.

D. Christoffersen. Andr. Graalund.
Petter Spæren. Erling Syvertsen.

Br. Wennesland.

har virket i Arendal og omegn. Det er åpent for evangeliet no på disse steder. Det er forlite Herrens vitner der som andre steder no.

Noen ord til forkynnere.

«Luthers Kirketidende» har gjevt gitt en artikkel av den svenske statskomminister Alex Westin. Et av punktene var:

Jeg tror at prekenen som regel bør bli kortere enn det no er vanlig. Luthers regel passer også for notidens forkynnelse: «Tre frimodige opp, lukk munnen opp — hold snar opp!» — Ikke mer enn en halvtimme — det har vært regelen hittil for de fleste. Jeg skulle tro at denne hilsen til gode regel nok skulle kunne endres noe, iallfall hva byene angår. Prek gjerne ofte — men kortere. Jeg har aldri hørt noe klage over at en preken var for kort, men ofte de motsatte.

Kortere — men til gjengjeld så mye lødigere. Og det koster som kjent mye mer møye og forebuing i tale kort og kjernefullt enn å talen lenger — og mindre kjernefullt.

Vi må radikalt transponere forkynnelsen ned til det enkle nivå hvor «Hans og Grete nede ved døra for står oss — så kan vi håpe at også de herrer doktorer kan fatte hva vi mener,» som Luther sier. Vi må ikke risikere at folk — liksom Wilhelm Beck — undres på om vi taler ligere har vært «foringsmestre» for sjiraffene i zoologisk have og om vi rent har glemt at det gjelder å fø Kristi hjord.

A preke klarere betyr vel også tale konkretere. «Den som hører vil se.» Predikanten må selv «skue den åndelige virkelighet han skal framstille, og så hjelpe tilhørerne å «skue» den. Det dunkelt talte og blir dunkelt tenkt — og skue Predikanten skal også her følge Mester og følge ordet om han «Uten liknelser — konkrete billedligvis må det være en korrekt skuelighet.

Tror du, så taler du, taler du, får du lide, og lider du, så blir trøstet; for tro, bekjennelse og lidelse hører nøye sammen, og de høres til hos en rett kristen.

Luther

SPRED

Med evangeliet i Norge.

Derfor vil de og de uttømte sinnet blant de bar manges

Elskede

Hjertelig tak mottatt fra dere ne eder kjære fasthet, både ved dere har bevist ren gi den enke så vil vi en dag ord: Vel gjort. jeg vil sette dere ren gi oss nåde stens tid er snarke virkes mere.

Vi har no vært hos str. Dorthen fra Kistrand, kjære venner, være sammen med skehelgen og Gud tid sammen. O Herrens gitt os

Her har kommet møtene. Første på hjemmet og Str. Klem spurte så var på møtet ha møtene i kirke til. Om søndag i kirken og uke på hjemmet og Guds ånd har tvi priser Gud for Guds kraft til frtomt tilbake.

Det har vært Børselv, må Gud str. Klem, Brei som står i Herrsted. Søstrene et stor og oppsøndag var det som var helt fullse den store unglutte til budskap mange til del og han som uttømmet I slutten av videre til Alta. Finnmark, det er

SPREDTE FELTER

Med evangeliet i Nord-Norge.

Børselv 18/5—43.

Derfor vil jeg gi ham de mange til del og de sterke til bytte fordi han uttømte sin sjel til døden og ble regnet blant overtreidere, han som dog har manges synder. (Es. 53, 12).

Elskede misjonsvenner!

Hjertelig takk for gaven jeg har mottatt fra dere. Må Herren velsigne eder kjære venner for eders trofasthet, både ved bønn og midler som dere har bevist imot meg. Må Herren gi den enkelte av oss å være tro, så vil vi en dag få høre de velsignede ord: Vel gjort! Du var tro i det lille, jeg vil sette deg over mere. Må Herren gi oss nåde til å være tro. Høstens tid er snart inne og det kan ikke virkes mere.

Vi har no vært i Børselv i 3 uker hos str. Dorthea Klem. Kom hertil fra Kistrand, hvor vi var hos våre kjære venner Skipperuds. Vi fikk være sammen med vennene der i påskehelgen og Gud ga oss en velsignet tid sammen. Også her i Børselv har Herren gitt os en åpen dør.

Her har kommet mange folk til møtene. Første søndag var møte her på hjemmet og det var helt overfylt. Str. Klem spurte ordføreren som også var på møtet om vi ikke kunne få ha møtene i kirken og det fikk vi lov til. Om søndagene har møtene vært i kirken og ukemøtene har vært her på hjemmet og andre steder i bygden. Guds ånd har talt til hjertene. Ja, vi priser Gud for, at ordet som er en Guds kraft til frelse, skal ikke vende tomt tilbake.

Det har vært en velsignet tid her i Børselv, må Gud fortsatt velsigne str. Klem, Breimoens og de andre som står i Herrens tjeneste på dette sted. Søstrene på hjemmet her gjør et stor og oppofrende arbeid. Sist søndag var det misjonsmøte i kirken, som var helt full. Det var skjønt å se den store ungdomsskare som fikk lytte til budskapet, måtte han få de mange til del og de sterke til bytte, han som uttømte sin sjel til døden.

I slutten av denne uken reiser vi videre til Alta. Dørene er åpne i Finnmark, det er så mange som ven-

ter. Måtte Herren drive arbeidere ut i sin høst.

Den 18. juli skal det være stevne i V. Jacobselv, søster Asta og jeg tenker oss dit om Gud vil. Kjære venner, husk oss fremdeles innfor Herrens trone i bønn, vi trenger deres forbønner.

Husk spesielt stevnet i Jakobselv. Herren hører bønn.

Søster Asta hilser eder hjertelig.

Hjertelig hilsen. Eders i Jesus

Alfhild Bjerva.

Stevne i Askim.

Lørdag 12. juni begynte stevne i Eben-Eser. Det var ikke så mange tilreisende på lørdagsmøte. No er det jo vanskelig å komme fram. Av predikanter var Arnt Andersen og G. Iversen fra Sarpsborg møtt fram. Furulund fra Eidsvoll, Trøber fra Sarpsborg og Olaf Ryen fra Tune var også kommet. Møte om kvelden var riktig godt og vi kjente Herren virkelig godt og vi kjente Herren virkelig iblant oss. Br. A. Andersen, Trøber, Furulund m. fl. vitnet om Herren.

1. pinsedag form. talte br. Iversen fra 1. Saml. 14, 1—8 om å «spise honning og bli klarsynt.» Br. Furulund fortsatte. Kl. 3 var det møte hvor br. Iversen talte om emne: «Hva kan vi gjøre for å nå de forsømte steder med evangeliet.» Broderen berørte forskjellige sider av dette arbeid og etterpå talte forstander Svendberg fra baptistene og evangelist Kobbevik fra pinsevevnene. Flere vitnet om Gud og det var et godt møte.

Kl. 6 talte A. Andersen og Trøber. Siden var det frie vitnesbyrd og mange vitnet om Gud. Mektige budskaper i tunger med tydning kom fram og Guds kraft var virksom i møtet. 2 sjeler overga seg til Gud.

2. dag form. talte br. Iversen fra Gal. 6, 1—5. Aimar Karlsen fortsatte og Gud var nær og velsignet.

Kl. 3 var det barnemøte. Br. Hans Westgård ledet møtet. Hornmusikken fra Frelsesarmeen spilte og det var tale av Kobbevik, Svendberg og Gram-Johannesen. Det var mye god sang og musikk. Barna var begeistret og da det nettopp er startet søndagsskole vil nok dette møte være av betydning for arbeidet blant barna.

Kl. 6 var det igjen møte. Br. Arnt Andersen talte og deretter var det frie vitnesbyrd. Det føltes litt stengt til å begynne med, men så slo det

igjennom og Guds ånd falt. Mange vitnesbyrd og tunger med tydning kom fram og på ettermøtet fikk vi be med 6—7 stykker som ville bli frelst. Tirsdag var også br. Bustgård fra Fredrikstad kommet og deltok i møtet. Brødrene Iversen, Andersen og Furulund deltok også. Det var et riktig godt møte. Flere var påvirket men ingen bøyde seg den kveld.

Så var dette stevne over. Det var uten tvil et av de beste stevner som vi har hatt i Askim.

En deltager.

Stevne i Drammen.

Broder Daniel Nilsen skriver til oss før pinse: «Det var et troesskritt at dere har bestemt stevne i pinsen.» Vi forsto ikke med engang hva han mente med dette, men da pinsen nærmet seg og vi fikk se hvorledes fienden satte inn for å ødelegge og gjøre det hele til inntett for oss forsto vi at hans synspunkt var rett. Men love være Herren, Han har seiret, og Hans seier er vår seier. Det Han har lovet holder Han.

Følgende predikende brødre hadde meldt sin ankomst til stevnet: O. Hushovd, O. Kjellås, Asbj. Nyrud, Alb. Robinson, Didrik Solli, Eugén Thoresen og Halv. Wik. For Solli ble der lagt hindringer i veggen og Hushovd ble kalt til Eidsvoll så disse to kom ikke. Foruten ovennevnte brødre var der møtt fram venner fra bl. a. Oslo, Svelvik, Holmsbo, Sætre, Mjøndalen, Hadeland, samt deltok musikkvevnene fra Møllergt. 33 på begge møter 1. dag. Samtlige møter var kronet med Guds velsignelse, og spesielt var der stor spenning for møtet 1. dags aften i «Kinopaleet». («Kinopaleet» er et av byens største lokaler med plass for 800 mennesker, og var dette leiet for anledningen). Megen bønn var oppsendt til Nådens trone for stevnet og i særdeleshet for dette møte, og ære til Jesus, Han skuffet oss ikke. Ca. 700 mennesker samlet seg til dette møte og Herren helliget stedet ved sitt nærvær, og Den Hellige Ånd var mektig tilstede så det ble et seierrikt møte med korte taler, sang og musikk, frie vitnesbyrd samt tunger og tydning. Br. Paul Pedersen, som atter har inntatt sin plass i rekkene, var også med og jubilerende og lovpriset All Nådens Gud for forløsningen i Jesu blod. Flere var framme til forbønn og søkte frel-

se og fornyelse, og Guds ånd hvilte tungt over forsamlingen så det var vanskelig å bryte opp. Samtlige stevnedeltagere var enige om at Gud hadde gitt oss et særdeles godt stevne med ekstraopplevelser og berikelser for vår ånd. Herrenes Herre og Kongenes Konge tilkommer æren, takken og prisen for sin store Nåde og miskunnhet. Amen. Hjertelig broderhilsen. (Joel 2, 23—27).

Harald Ibsen.

Sørlandsstevner.

Lørdag 23. mai var vi samlet til stevne i Mandal. Det lutherske bedehus som var leid for anledningen var fullt til trengsel.

Det var et godt stevne. Ordet ble båret fram av en hel vitneskare. Brødrene Wik, Karlsborg, Svennevik, Ståle, Pålman, Evenstad, fru Kasborg og m. fl.

Br. Skoie ble savnet iblant oss. No lå han på kirkegården under tuen. Som han blir savnet sårt i hjemmet, blir han det også i menigheten. Må Gud frelse unge og sette i de gamles sted når han kalder sine hjem fra tjenesten til sin evige hvile.

Det er fred og velsignelse over br. Skoies minne.

KRISTIANSAND S.

Kristi Himmelfartsdag og søndag derpå fortonte seg nesten som stevnedager. Vi hadde besøk av br. Kasborg og frue og til kveldsmøtene fikk vi leie byens teater som til begge møter var helt fullt av en lyttende tilhørerskare. Herlige budskap ble framført fra Herrens ord og det skal ikke vende tomt tilbake. Evangeliet ble også forkynt i sang av søster Kasborg, og Betania musikkor sang også flere av sine herlige sanger.

SVENNEVIK.

I strålende solskinn møttes vi i Jesu navn til stevne 1. pinsedag. Mange var frammøtt fra bygdene, men også en hel skare fra Kr.sand S. Br. Svennevik åpnet stevnet med et telegram fra venner i Børselv med hilsen fra salmen 100. Evenstad fortsatte fra Joh. 16 og etter ham gikk det slag i slag med vitnesbyrd. Døde pauser var der ikke rom for. Det ble to herlige møter 1. dag og fulle

2. dag var det regnbyger men folk samlet seg som i de gode gamle dager. Br. Kasborg var første taler og der var en vidunderlig åpning i ånden så der gikk som en flodbølge av åndelig velsignelse over forsamlingen hele dagen. Minst 1000 mennesker var samlet på stranden da 9 lykkelige brødre og søstre i alderen fra 12 til 69 år ble døpt. Der var høytid og andakt over handlingen. Disse pinsestevner er oppmuntrende og troestyrkende for de frie venner på Sørlandet. Man blir fornyet i sin ånd og vender hjem med friskt mot til troskap i tjenesten.

I møtene deltok Trygve Gabrielsen fra Lindesnes, Gundersen fra Mandal, Pålman fra Konsmo, Omeland fra Kvinnesdal, Alf Hansen fra Søgne, Krohn fra Kr.sand, Ståle, Evenstad og Tomine Evenstad med en hel skare til som alle var i ilden med glødende vitnesbyrd. Det var første gang br. Kasborg og frue og Sigrun Tellefsen fra Kr.sand var med på disse stevner, men de priset Gud for samværet. Den hjertelighet og gjestfrihet de tilreisende blir mottatt med er som et pust fra apostlenes dager.

Så ligger sommeren for oss med stevner ordnet i bygdene omtrent for hver søndag framover. Gud skal ha takk for sin usigelige gave og den nåde han gir i arbeidet.

Spangereid 15/6—43.

Hans Wennesland.

På pilgrimsferden.

Torsdag 27. mai deltok jeg i møte på Nabbetorp. Det var åpent og godt å vitne. Søndag 30. mai deltok jeg i Kristi Menighet, Fredrikstad. Det var bra med folk. På kveldsmøtet ønsket de 9 medlemmer velkommen til menigheten og etterpå var det brødsbrytelse. Mange deltok i brødsbrytelsen og vitnet om Gud. Det var så velgjørende å høre vitnesbyrd. Som regel blir det mest prek når det skal være vitnesbyrd, men her var det korte greie vitnesbyrd. På en halv times tid var det minst ti stykker som var oppe. Det råder en god ånd i møtene der og sjeler er blitt frelst. Kristi Himmelfartsdag og lørdag deltok jeg i Misjonshuset. Lørdag var det menighetsmøte og riktig godt. 3 nye ble hilst velkommen blant oss. Søndag hadde vi også et godt møte

på ettermiddagen. En bror fra Fredrikstadtrakten, Gundrosen, deltok med oss.

Mandag 7. juni syklet jeg til Råde og traff der sammen med br. Bustad fra Fredrikstad. Det var meningen at vi skulle ha noen møter sammen der. Møte mandag kveld var ikke så godt besøkt. Det ble allikevel en tjue stykker til slutten. Tirsdag var det møte på samme sted og flere var samlet. Møtene holdtes hos gamle søster Inger, hvor jeg har deltatt i mange møter før i tiden.

På disse trakter har venner fra Moss virket til stor velsignelse i for tiden. Br. Nilsen og brødrene J. Linn og Kristiansen er blitt brukt av Gud til stor velsignelse heromkring. I de er det to små flokker som samles. Noen har nylig gått inn i «Filadelfia», Sarpsborg, og noen står fritstående. Det var de «frie» vi besøkte, men de kom fra begge de døptes leire og flere fra indremisjon. Vi følte ikke at det var nødvendig for oss å spørre om ter merkelapper, men holdt fram Guds ord og det ble åpent og godt. Det er godt at «brødre bor sammen». Onsdag var møte hos Herman Underås ved Solli. Fler av de frie venner og indremisjonen kom. Fredag var det bestemt møte på Bakken ved Solli, men dessverre nektet sykkelen min tjeneste og jeg måtte være hjemme. Fikk reparert den og lørdag deltok jeg og min svoger, Olaf Ryen, i Askim. Det gikk bra og vi kom i god tid til Askim og fikk vårt herberg hos O. Falck. Her hadde vi det godt i alle måter. Stevnet i Askim var godt. Det er lenge siden jeg var på et stevne hvor Guds ånd slo så igjennom. Kveldsmøtet 2. pinsedag ble et riktig pinsestevne. Vi fikk også be til Gud med 7—8 frelsesklare sjeler. Stevnet er jo om et annet sted jeg skal ikke si noe mer om det her. Tirsdag kom også br. Bustgård og deltok. Det var et åpent og godt møte. Dessverre kom ingen fram og overga seg til Gud det møtet men mange var synlig grepet. Dren er sikkert en åpen dør for evangeliet i Askim no. Gud hjelpe vennene bruke anledningen.

Onsdag hadde vi møte hos Tåle Langerud på Enebakneset. Det var samlet bra med folk og Gud ga et godt møte. Her var det br. Nordquelle holdt sitt siste møte. Han var sjuk og måtte sendes hjem til Oslo og fikk snart etter gå hjem. En

Den funklende diamant.

de originaleste predikanter Gud har brukt her i landet fikk nedlegge vandringsstaven og hans virksomme ånd fikk hvile.

Vi hadde det godt i alle deler på Langerud og syklet til Fosser i Høland, hvor det var bestemt møte i lokalet «Filadelfia.» Det ble et alvårlig og vekkende møte.

Fretdag deltok vi i møte på Folkets Hus, Bjørkelangen. Det var ikke så mange folk som forrige gang jeg var der, men åpent å vitne. Brødrene Anders Anderssen, Gulbrand Gulbrandsen deltok også. To sjeler overga seg til Gud.

Lørdag dro vi iveg fra Høland og kom fram til Magnor i god tid. Det var dessverre blitt møteforbud i Eidskog grunnet difteri og stevnet måtte avlyses. Vi var samlet noen få til bønnemøte lørdag kveld og søndag var det møter på Seterlund i Austmarka. Det var et annet sogn og ikke møteforbud der. Vi hadde to møter kl. 11 og kl. 3. Kl. 11 var det ikke mange, men kl. 3 var lokalet helt fullt. Størstedelen var ufrelste. Vi kjente at ordet virket om ikke vi kunne notere noe synlig resultat. Tirsdag møte på samme sted. Ikke så mange og et «hardt møte» som vi sier. Gud virket nok. Sæden skal bære frukt.

Om Gud vil og vi lever blir vi her uken ut. Møteforbudet er no opphevet og i kveld er det møte på «Betel.»

23/6—43.

G. I.

Stevne i Rakkestad.

Søndag 27. juni hadde vennene i Bredholtkretsen innbudt til stevne. Etter forholdene og reisevanskene var tilslutningen god. Det var møter kl. 1 og 5.

På formiddagsmøtet talte Hans Utne og S. Trøber. På ettermøtet talte Erik Lunde, H. Utne, søstrene Ødegård og Schie og flere.

Møtene var gode. En god ånd rådet fra først til sist. En del musikkvenner fra Misjonshuset, Sarpsborg, deltok med sang og musikk.

Den elsker ikke sannheten so mkun tåler den, når den taler til andre. Den elsker sannheten som tåler at den taler til en selv.

De penger vi har mest nytte av, er de som vi gjør mest godt med.

Vinteren 1903 holdt dr. R. A. Torrey en rekke vekkelsermøter i Chicago. Var den tid på Moody Bibelskole og hadde anledning til å overvære flere av disse møter. Jeg tenkte ofte når jeg hørte ham at i Norge ville han ha slått godt an, da det var så mange egenskaper ved ham, som appellerte til norske tilhørere. Hans person og opptreden var preget av bestemthet og myndighet — på samme tid som det også kom fram det hjertelige og sympatiske.

Rolig — nesten uten å bevege en hånd — sto han ved talerstolen. Hans prekener og taler var alltid grundige, underbygget med saklige argumenter fra Guds ord og ved selve Ordet. Han brukte ofte bilder og fortellinger fra det daglige liv til å illustrere hva han ville ha fram.

En kveld hadde Torey til tekst: For hva gagnar det et menneske om han vinner den ganske verden, men tar skade på sin sjel?

EN SANG.

Mel.: Send bud på ham.

*Det var en tid vi alle samlet var.
Vi priste Herren. Han iblant oss
var.
Men stunden kom da alt forandret
ble*

og Herrens liflighet den utble.

*Slik som det er kan det ei lenger gå;
for ånd er borte, frelste faller fra.
Jeg lengter etter Herrens ånd og
kraft
så vi kan ha det som vi før har hatt.*

*Men tiden er no vanskelig og trang
og Jesus føre må vår seiersgang.
Så vi når lengsel brer seg over jord
kan løftes opp i himlens høye kor.*

*Men ett jeg ønsker at no Herren må,
igjen oss samle, både store, små.
Så vi en gang når tiden herlig blir,
må prise Jesus for hans herlighet.*

*Jeg slutte vil min lille simple sang,
men Jesus ordne vil det nok en gang.
Når jeg når hjem til himlens her-
lighet
så skal jeg prise ham i evighet.*

Thv. Hansen.

Har aldri gjennom de mange år siden glemt dette møte.

Han avsluttet sin tale noenlunde slik:

Den gamle predikant Baker forteller om en mann som seilte over havet. Han sto ved skipsrelingen en deilig solskinsdag. Det var ganske stille — ikke en vind rørte seg. Med engang lener han seg ut over relingen og kastet noe opp i luften. Hva det var kunne man ikke så lett se. Hver gang han kastet det, funklet det vidunderlig i solens stråler. Han iakttok det med spent oppmerksomhet, og hver gang det falt ned, grep han det. Han fortalte da at det var en meget verdifull diamant, som han hadde kjøpt for alle sine eiendeler. Da man forbeholdt ham hvor lett den kunne falle i vannet bare lo han av dem. Han mente at det kunne aldri hende.

Han holdt på med sin lek og ble ved — like til det gikk galt.

Så hørtes et lite plask i havet og diamanten var tapt.

Det nyttet ikke noe at han ropte. Alt han eide i verden hadde han mistet for bestandig.

Så fortsatte dr. Torrey: Du sier at den historie ikke er sann. Ingen ville bære seg slik ad. Jo visst er den sann, og mannen? — Det er deg! Havet er evigheten. Det skip du er i er ditt liv. Diamanten er din sjel, den kosteligste juvel, som Jesus har betalt med sitt liv. Og den har du behandlet skjodesløst. Jeg kommer og spør: Min venn, hva er det du har i din hånd og som du så tanke-løst leker med?

Du sier at det er din sjel. Jeg spør om den er meget verd. Ja, sier du, den er mere verd enn hele verden; for hva gagnar det et menneske om han vinner den ganske verden, men tar skade på sin sjel?

Ja, men er det da ikke en farlig lek du driver? Nei, visst ikke, svarer du, den har jeg drevet i de siste fem, ti, femten, tjue år.

Og du tar deg ikke i akt, men fortsetter med å spille ball med din sjel. Men en dag vil du miste den og du vil prøve å se etter den — ikke ned i det blå havs dybder, men ned i den bunnløse avgrunns uutgrunnelige dybder vil den synke, synke og atter synke, og du vil rope at du har mi-

En ektemanns utfordring.

På fire-årsdagen for deres bryllupsdag sa en ung hustru til sin mann:

«Jeg har vært en meget lykkelig kvinne i fire år. Hvis bare en ting til kunne være sant, ville jeg være den lykkeligste kvinne i verden.»

«Novel,» sa han. «Hva er det? Jeg ville gjøre hva som helst for deg.»

«Hvis bare du var en kristen,» svarte hun.

«Er du en kristen?» spurte den unge mannen.

«Ja,» var svaret.

«Nå, jeg visste ikke det,» bemerket han; og så etter en pause stilte han sin forbausede hustru en rekke spørsmål:

«Banner du?»

«Nei.»

«Det gjør ikke jeg heller,» svarte han.

«Stjeler du?» spurte han.

«Nei, selvfølgelig ikke.»

«Det gjør ikke jeg heller.»

«Spiller du hasard?»

«Selvfølgelig gjør jeg ikke det.»

«Det gjør ikke jeg heller,» sa han.

«Du drikker deg ikke full?»

«Hvorfor kommer du med slike spørsmål?» «Selvfølgelig gjør jeg ikke det.»

«Jeg gjør det heller ikke,» svarte han igjen.

«No, sa han, «du drikker vin i mottagelser?»

«Ja, av høflighet mot vertinnen.»

«Jeg gjør også det,» tilføyde han.

«Du går i teatret?»

«Det gjør jeg også.»

«Du spiller kort, gjør du ikke?»

«Hva er galt i det? Selvfølgelig spiller jeg.»

stet din sjel. Kom idag før det blir for sent og gjem din sjel der hvor den for evig vil være sikker — i Guds sønns varetekt.

Mange fulgte Toreys innbydelse og ga seg over til Gud. Måtte noen som leser dette også komme.

Akk kunne du — du kunne om du ville —
Dog gripe rett Guds milde hjerte fatt!
No kan det skje, no før det er for silde.
Det mørkner alt mot evighetens natt.
A hvilken glede Jesus fikk,
Om du begynte no — i dette øyeblikk.

S. A. Svindland
i «Evangelisten.»

«Jeg spiller også.»

«Du danser, ikke sant?»

«Selvfølgelig!» sa hun, «der er ikke noe galt i å danse. Jeg elsker det. Jeg danser, selvfølgelig gjør jeg det.»

«Vel,» sa hennes mann, «jeg danser også.»

«No,» sa han, «hvis du vil vise meg forskjellen på det liv du lever, og det liv jeg lever, har jeg intet imot å bli en kristen.»

Den unge hustru forsto meningen; og da hennes mann kom hjem uventet fra et ærend, fant han henne på kne ved sofaen, med ansiktet begravet i hendene, og hun gråt. Han ba henne tilgi ham hvis han hadde såret hennes følelser.

«Nei,» svarte hun, «det er meg som burde be om din tilgivelse, og med Guds hjelp skal du ha en annerledes hustru fra no av.»

Fjorten måneder etter dette, bekjente den unge mann i en stor religiøs forsamling: «I fire måneder har jeg vært en kristen mann, vunnet for Gud ved min hengivne hustrus alvorlige, sanne og skjønne kristelige liv.»

«Min kjære kristne søster, dersom den Herre Jesu Kristi religion ikke skaper noen forskjell mellom det liv du lever, og det liv din uomvendte mann lever, er det ikke verdt å anbefale det til ham.»

«Min kjære kristne søster, dersom den Herre Jesu Kristi religion ikke skaper noen forskjell mellom det liv din uomvendte bror lever, og ditt liv, er det ikke verdt å ha som et middel til å frelse og rense sjelen.»

Da han sluttet en offentlig tale om skadelig underholdning, bad Wm. Edv. Biederwolf således:

«Å, min Herre, slå i aften vår selviskhet og synd ned. Har vi vært i vegen for noen, så tilgi oss, og gi oss en forestilling om hva det betyr å være ditt barn.»

Etterat budskapet til disse unge hjerter, særlig til dem for hvilke selvektelsen kan være en vanskelig vegviser den beste og høyeste og renesses veg som Guds nåde kan føre til.

Gi oss å kjenne i hjertet noe av den kraft en virkelig hengivelse til Jesus gir, inntil den driver ut det uverdige og det tankeløse, så det ikke lenger får plass, og han som elsket oss og ga seg selv for oss, må bli alt i alle.

Har du försökt.

Har du försökt att bära
en annans börda, säg?
Att lyfta någon broder,
som stupat på sin väg?

Har du en fallen syster
försökt att resa opp
till ljus och ädla syften
i kärlek, tro och hopp?

Har du försökt att göra
Guds vilja denna dag?
Säg har du uppå korset
korsfäst ditt egna jag?

Om du til egen börda
en annans tager med,
du får vid Jesu fötter
dem båda lägga ned.

Och du skall bli förvånad
hur lätt din egen är,
ty Gud, både dig och bördan
i trofast kärlek bär.

Och när du andras bördor
bär villigt varje dag,
du i din kärlekslydnad
fullbordar Kristi lag.

Din tunga syndabörda
bars uppå korsets stam,
då frälsning dig bereddes
i kärlek av Guds Lamm.

E. C.
«Hämmets Vi

Stevne

i Misjonshuset, Sarpsborg, søndag
august. Velkomstmøte lørdag
7.30.

For menighets
G. Iversen

Vennestevne

avholdes på Sætre i Hurum den
og 11. juli. Møter kl. 11 og 5 (då)
Tale av A. Robinson, V. Gorn
rud m. fl.

For vennene:

Eivind Jørgensen

Stevne

Salen, Fredrikstad, innbyr til
ne i Losjelokalet, Gamlebyen, søn
den 8. august.

Møter kl. 11, 3 og 6.

Velkomstmøte lørdag kl. 7.

Tilreisende som ønsker å delta
i god tid skrive til Arvid Buste
Fredrikstad Ø.

Numme

G

n

Disse

skulle

en opp

høst.

gjøre d

om at

se for

Det

meget

en kvel

mitt og

Jesus o

av hver

le Guds

var et

alle sto

avstand

inntil J

set det

siden h

med ga

var så

dem. De

gikk og

Da be

«Tro ik

annen d

som vi

syntes

gi sitt

igjen:

kommer

tigheter

gi eder

forat I

soner a

skal bli

meg, og

i verden

ved er

bærer m

ne disip

sus flere

Så tal